

отъ сичко що му са струваше да е лошаво. Каквото и да направи той са страхуваше, мислеше да не сбърка нѣкакъ, да не бы да чуй нѣщо лошо за него онзи човѣкъ, който му проваждаше пари. Вървеше и ходеше си тѣй, като да не настѣпи и мравичката; не са збираше и бягане далечъ отъ немирнитѣ момчета.

Нѣ Милку са виждаше да не мисли само за себѣ си. Той тѣй като правеше добръ, искаше да накара и другитѣ да правятъ сѣщото. Много пѣтѣ сбираше другарчета си на около и захващаше да имъ мѣмри, защо тѣй правятъ, защо не слушатъ, каквото имъ са казва и да правятъ всичко що е хубаво.

Той са виждаше сякога съ Петарча. Петарчию отъ день на день ставаше лоше момче; не дохождаше рѣдовно въ училището, закъсняваше, не слушаше, не са покораваше. Умѣтъ му бѣше сѣ на игра, глѣдаше единъ кракъ напрѣдъ да и-скочи вѣнъ отъ училището да правя лудини и да играй; а за урокѣтъ си хичъ не мислеше.

Една заранъ Милку го повика при себѣ си, поведе го по баирчинката надъ училището, отдѣ-то са виждаше сичкото село, седнахъ до единъ надгробенъ камѣкъ, защото тукъ бѣше гробища и му рѣче :

—Поглѣдни, мило мое другарче къмъ селото и вижъ има ли някой да е безъ работа; сѣкий зель мотика на рамо, повелъ волове и вървятъ на работа; поглѣдни! баща ти, майка ти, сестритѣ ти, братѣята ти сички на работа, сички са мѣчатъ за парче хлябъ, за да та нахранятъ. А ты какво пра-